

De Terugkeerende.

plotseling komen de snikken, de droge, heete, schorre snikken. Wat helpt het jezelf op te vijzelen? wat helpt het, je te beschimpen, te verfoeien? Ik bèn zoo! Ik kan niet anders!! —

Tegelijk, dringend en buiteland door haar

wanhoopsgedachten de visie van het nieuwe, het levend zien van het wezentje, dat nauwelijks vermoed, haar teederheid, haar zorg en bescherming al heeft.

„Als het maar geen meisje is! Mannen komen ongeknakter het leven door”.

DE TERUGKEERENDE

DOOR

□ □ NINI BRUNT. □ □

Gij zult me niet meer kennen, die mij kende.

KAREL V. D. WOESTIJNE.

Zoo kwam ik, door den schitterwitten winternacht, eenzaam en treurig. Om mij zag ik niets dan de wijde, besneeuwde velden, eindeloos ver, niets dan het doode, witte land. Alle leven was hier weggeleden en Dood en Stilte traden geluidloos naast mij voort. — Ik ging verder met wankel schreden; ik wist dat de woning niet ver meer zou zijn. . . .

In mijn armen sliep mijn kind, 't was bleek en onrustig: dichter drukte ik het tegen mijn warme borst en vaster trok ik de plooiën van mijn schamel kleed om het brooze lijfje. Angstig blikte ik neer op zijn gezichtje, dat teer-bleek was, als een ivoren beeldje. En ik was zoo bang, dat ik ook dit, het eenige wat mij nog overbleef, zou verliezen.

Maar het einde van den bangen tocht zou spoedig komen, als ik mijn vader-huis bereikt had, zou ik bij een vlamvend vuur mijn kindje warmen en het zorgvol voeden, waaraan het wel groote behoefte had.

Zoo gingen al trager mijne voeten en het Leven scheen langzaam van mij weg te zinken.

O, waarom moest ik dezen bangen tocht volbrengen? Waarom liep ik eenzaam in dien snijdend-kouden winternacht?

Het scheen mij plotseling een vreemde droom: mijn geluk, de zaligheid van den lichten zomer, de zoete weemoed van den moeden herfst, een ijle droom waarin ik het geluk klaar en zuiver had geproefd. . . .

Maar toen gevoelde ik in mijn armen de lichte last van ons kind, en ik wist dat het

een schoone werkelijkheid was, die ik heerlijk had doorleefd.

O, mijn lief, zijn we gescheiden, heeft het bittere noodlot wreedaardig onze wegen uiteen gevoerd, toch zullen we eeuwig één zijn. Een liefde als de onze kan niet gaan, zij is oneindig als God. . . .

Maar toch, liefste, weende ik toen ik eenzaam gaan moest in dit stille land. En mag ook onze liefde onpeilbaar diep zijn als de zomerhemel, ik gevoelde mij zoo verlaten. . . . Het Leven zonder u scheen de Dood, lief.

Mijn oogen vulden zich met tranen, die warm neerdrupten op het ronde gezichtje van mijn kind, dat onrustig bewoog en begon te schreien; in de strakke stilte klonk dat als 't klagend geroep van een stervend vogeltje. . . .

Dicht klemde ik het tegen mij aan, ik kuste het lang op de koude lipjes en wiegde het zoetjes heen weer. Plotseling staakte het zijn geschrei, maar de wederom aangesloten stilte maakte mij nóg angstiger en ik boog mijn hoofd, diep over zijn borstje, waar ik flauw het bloed hoorde deinen, en traag, bijna onmerkbaar zacht, zuchtte zijn adem door het nauw-geopende mondje.

Ik sloot mijn oogen, en plotseling scheen het alsof ge naast mij liept. 't Was een weeldevolle pralende zomerdag en de lucht was zwaar van de geur der witte bloemen, die ons pad omzoomden. 't Was heel stil.

Toen begon er een kleine vogel te zingen en zijn lied viel als een rij glinsterende druppels in de stilte. — Wij zwegen. De spelende wind streelde mijn wangen en stoeide met lichte vingeren in mijn haar. Diep zagen wij elkaar in de glanzende oogen en ik voelde mij één met u, ik was vervuld van u, onze harten klopten met gelijken slag, mijn ziel kreeg glans en diepte door de uwe, en traagzaam vergleden de lichte seconden!

De Terugkeerende.

Maar ik ontwaakte en vond mezelf alléén in de blauw-witte sneeuw, op weg naar het huis mijner ouders. Reeds zag ik de kleine vervallen woning, als een scherpe zwarte schaduw afstekend. Dit was dus het huis, waar ik mijn jeugd, vol schoone blijheid had doorgebracht. In mijn ooren gonsde luid het bloed, toen ik voor de oude vermolmdé deur stond, en met trillende hand lichtte ik de verroeste klink op. Aarzelend, met mijn kind, dat nog sliep en vreemd bleek was, trad ik binnen.

O! wel was het lage vertrek gelijk aan dat, welk ik ééns had verlaten, en toch leek het mij veranderd. Aan de wand brandden in koperen kandelaars twee slanke kaarsen met onbewogen vlam, vóór een klein Maria-beeld, een simpel beeld uit hout gesneden en met doffe verven gekleurd. Er waren eenige woorden ingegrifd: *Ora pro nobis*. Vroeger had ik dit nooit gezien, nà mijn vertrek had men het hier neergehangen. Om de schouw, waar een opvlammend vuur brandde, waren ze geschaard, die mij langen tijd het dierbaarst waren: mijn oude vader, mijne moeder en mijn broeder. Stil zaten ze bij elkaar en hieven zelfs het hoofd niet bij mijn komst. Aarzelend en zacht vroeg ik om een schuilplaats voor de koude. Mijn broeder stond op, maar hij ontroerde niet toen hij mij aanzag, zijn gelaat bleef strak en zijn stem onbewogen, toen hij mij toestond in den kring plaats te nemen. Hij schoof een lagen zetel voor mij aan, ik zette mij en allen zwegén weer.

Zij kenden mij niet, o God! zij kenden mij niet meer! Angstig zag ik mijn moeder aan. Zij was zeer verouderd, haar haar was vergrijsd en haar oogen waren droef en dof als van eene, die veel geschreid heeft. Haar nooit-rustende handen lagen stil, roerloos in haar schoot, haar lippen bewogen als spraken zij een stil gebed: zij leek een vroom beeld, zooals zij daar zat, beschenen door de weifelende glansen van het vuur, maar treurig, zoo treurig. — Ik dacht aan den tijd dat ik hier als kind 'swintersavonds bij het vuur zat, en zij, aan het spinnewiel mij sprookjes vertelde van verre landen en betooverde

prinsen; en zij mij onderrichtte met behendige vingeren hoe van het grauwe vlas eenen fijnen draad te spinnen. . . . O moeder, mijn hart roept om u en ge hóórt het niet. . . .

En ik herinner mij, hoe ik als jong meisje 's zomers over de heide dwaalde, die brandde in purperen gloed, met mijn broeder, die mij leerde, hoe de kwartel en hoe de lijster fluit en hoe de leeuwerik zingt; we luisterden in de stille lente-avonden naar de nachtegalemslag en hoorden de vinken roepen in 't bosch.

En mijn oogen zochten de zijne, maar peinzend staarde hij in het vuur en wist niet dat ik zijn blik zocht.

Nu dacht ik aan den tijd dat ik mee ging, met mijn vader, naar den zonbeschenen akker. Met zekere hand stuurde hij de zwoegende ossen, die het blinkende ploegijzer moeizaam door de vaste aarde trokken, en hij zette hen aan met schallende roep, die ver klonk door de ijle voorjaarslucht. En ik zie hem weer, zooals hij met wijd gebaar het zaad in de voren wierp, een forsich silhouet tegen de lichte lucht, als een grootsch beeld, gegroeid uit de aarde.

En ik zag naar hem, hij was dicht bij het vuur geschoven, zijn troebele oogen starden in de vlammen zonder te zien, zijn rug was gekromd en zijn bevende handen dwaalden onzeker over zijn kleed. Zijn ingevallen mond prevelde simpele woorden zonder zin. . . . O mijn vader, mijn vader! — Ik boog het hoofd en stil leekten mijn tranen. . . . Mijn kind ontwaakte en lag stil met groot-open oogen die blauw waren als de wild-groeiende hyacinthen, naar de zoldering te staren. En ik kuste het lang. . . .

Heb ik misschien gezondigd? Ik heb een vreemde vreugde gezocht en ik heb het geluk met begeerige handen gegrepen; ik heb geleefd voor mij en voor u alleen. . . . Heb ik waarlijk gezondigd? — Lang heb ik geweest. . . .

Maar toen de grauwe morgen aansloep en een droeve dag zijn glansloos licht aarzelend over de besneeuwde velden breidde, ben ik eenzaam weder heengegaan, zonder groet en zonder tranen.